

Hồi thứ tám mươi ba

Lần Hội Tân Thích Khách Gặp Kỳ Nhân

Cao Thanh Vân khoát tay nói:

- Vụ này không cần nhắc tới nữa, vì tại hạ đã dò hỏi Thần Câu môn và hiểu hai vị biết nhau từ trước. Kể đó tại hạ dùng phương pháp đặc biệt điều tra ra Bành huynh hiện ở đây. Tại hạ tin rằng Bùi Khôn Lượng ở Thần Câu môn không bao lâu nữa cũng tìm tới đây.

Mục quang chăm chú nhìn vào mặt Bành Xuân Thâm Cao Thanh Vân trình trọng hỏi:

- Bành huynh đã tinh thông “Cổ thuật”, và đã bị người ta dụ vào Cực Lạc Giáo, tại hạ không hiểu “Cổ thuật” của Lục Minh Vũ có cách nào phá giải được chăng?

Bành Xuân Thâm đáp:

- Cách phá giải dĩ nhiên phải có, nhưng hiệu quả thế nào thì chưa thể biết được.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Bành huynh nói thế là nghĩa là sao?

Bành Xuân Thâm đáp:

- Ngày trước tiểu đệ bên trong bị áp bức bên ngoài Lục Minh Vũ bày kế lung lạc khiến tại hạ sểnh chân gia nhập Cực Lạc Giáo. Lục Minh Vũ thân hành truyền thụ “Cổ thuật” cho tại hạ, hẳn lại chỉ định mấy người đàn bà cho tại hạ thí nghiệm.

Cao Thanh Vân nghe câu họ Bành nói: “bên trong bị áp bức” là trở vào việc chương thôn Thần Câu môn Bùi Khôn Lượng đã ngờ vực và dò xét y. Về điểm này Cao Thanh Vân giả vờ như không biết gì, cũng không hỏi lại, y nói:

- Lục Minh Vũ muốn làm cho Bành huynh bị chìm đắm sâu xuống giếng bùn, không rút chân lên được nữa nên mới bảo Bành huynh thí nghiệm.

Bành Xuân Thâm đáp:

- Chính thế! Sau tại hạ tới Lạc Dương gặp Diêu Văn Thái. Việc hẳn ủy thác tại hạ đối phó với Ngô Đình Hương, chắc Cao huynh đã biết rồi.

Cao thanh Vân đáp:

- Tiểu đệ biết rồi.

Bành Xuân Thâm hỏi:

- Việc tại hạ chịu lời ủy thác cực kỳ bí mật! Thậm chí trước khi khởi sự đã bày ra nghi trận là tại hạ đi Tương Dương một chuyến, khiến người ta hoài nghi tại hạ mất tích ở đó.

Cao Thanh Vân hỏi:

Tại sao Bàn huynh lại làm như vậy? Bàn huynh đã biết trước cục diện ngày nay rồi chẳng?

Bàn Xuân Thâm nhăn nhó cười đáp:

- Thực tình lại hạ chưa bao giờ nghĩ tới cục diện xảy ra như ngày nay. Tại hạ chưa mất hết lương tri, muốn thoát ly khỏi Cực Lạc Giáo rồi tìm nơi ẩn lánh.

Cao Thanh Vân “Ồ” một tiếng rồi nói:

- Tại hạ lừa dối.

Bàn Xuân Thâm nói:

- Vụ này thật bất ngờ, chẳng thể trách Cao huynh chưa nghĩ tới được. Nhân tiểu đệ có cơ duyên gặp một vị lão nhân gia ở chùa Bạch Mã và cùng lão trò chuyện suốt một ngày đêm. Lão đã khiến cho tại hạ tỉnh ngộ, hối lỗi. Tại hạ tính xuống tóc đi tu ở ngay chùa đó. Nhân thế mà tại hạ bày ra nghi trận khiến cho người theo dõi hành tung tại hạ tới Tương Dương rồi hết đường.

Y nói tới đây dừng lại một chút. Cao Thanh Vân xen vào:

- Vị lão nhân gia mà Bàn huynh gặp đó, tại hạ xét biết là ai rồi. Xin Bàn huynh nói hết đi.

Bàn Xuân Thâm lại nói:

- Nhân tại hạ đã hứa lời với Diêu Văn Thái trước, nên vẫn đến coi Ngô Đình Hương. Ngờ đâu gặp nhau lại kết thành mối nghiệt duyên.

Hiện giờ hấn đã nói đến chỗ trọng yếu, Cao Thanh Vân phân khai tinh thần, chú ý lắng tại nghe không bỏ sót một chi tiết.

Bàn Xuân Thâm nói tiếp:

- Tại hạ cũng nghi ngờ Ngô Đình Hương là người Cực Lạc Giáo nên vừa gặp nàng liền thi triển “Cổ thuật”. Đó là một ma công lợi hại phi thường. Ngoài lực lượng về tâm linh, nó còn mượn được lực giúp vào, Đình Hương liền mắc ngay. Về sau bọn tại hạ hối hận thì không kịp nữa. Sự việc đã xảy ra không thể phân khai nhau được. Vithế mà tại hạ phải ẩn mình ở đây thắm thoát đã bốn năm có lẻ.

Cao Thanh Vân an ủi:

- Việc đời thường do hoàn cảnh gây nên, nhân lực chẳng có tác dụng chi hết. Thật đáng thương và đáng giận!

Ngô Đình Hương thở dài nói:

- Cao tiên sinh nãy lòng cảm khái về tình hình đã trải qua của bọn tiện thiếp khiến bọn tiện thiếp cảm thấy được an ủi rất nhiều.

Bành Vân Thâm nói:

- Mấy năm gần đây bọn tại hạ đã dụng tâm nghiên cứu biện pháp phá giải cổ thuật. Biện pháp tuy đã tìm ra được nhưng còn hiệu nghiệm hay không thì chưa thí nghiệm qua.

Hắn lấy ra một cái bình nhỏ nói tiếp:

- Đây là thuốc giải. Bất luận bôi vào mũi người bị hại, hoặc pha với nước trà cho họ uống, công hiệu cũng như nhau. Ngoài ra còn thủ pháp làm kích thích huyết đạo cũng nên được phát huy.

Cao Thanh Vân đón lấy thuốc giải, trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Nếu vậy thì cách phòng bị không có gì là khó khăn nữa. Chỉ cần thoa thuốc giải trước rồi tìm cách chống lại với lực lượng của tâm linh họ phát ra là không việc gì cả.

Bành Xuân Thâm hỏi:

- Đúng thế! A phái rồi, thỉnh thoảng tại hạ lại thấy Lục Minh Vũ đưa người đàn bà đi với mình nữa không hiểu tại sao?

Ngô Đình Hương cất giọng ôn nhu hỏi xen vào:

- Bành huynh nói người đàn bà nào?

Bành Xuân Thâm nói:

- Người đàn bà họ Tô.

Cao Thanh Vân đáp:

- Tại hạ biết Bành huynh nói ai rồi. Mụ họ Tô tên gọi Ngọc Quyên là người Cái Bang. Có người kêu mụ bằng Lục phu nhân. Chẳng hiểu có đúng không?

Bành Xuân Thâm đáp:

- Đúng rồi! Người đàn bà này khá xinh đẹp, nhưng Lục Minh Vũ ở địa vị tôn cao sao lại cứ đưa mụ đi hoài. Tại hạ còn nghe nói hắn không quản thúc Tô Ngọc Quyên để mụ đi bừa bãi.

Cao Thanh Vân nói:

- Tô Ngọc Quyên chết rồi!

Bành Xuân Thâm hỏi:

- Phái chẳng Lục Minh Vũ đã hạ thủ?

Cao Thanh Vân đáp:

- Phái rồi! Lục Minh Vũ đã đưa ra một món thù lao rất lớn ủy thác cho tại hạ động thủ nhưng tại hạ không làm.

Bành Xuân Thâm nói:

- Hãn không chịu nổi hành vi dâm loạn của người đàn bà đó nên mới giết mụ đi. Được rồi! Chúng ta không nói chuyện này nữa vì nó không đáng để ta mất thời giờ.

Cao Thanh Vân chau mày ngẫm nghĩ rồi thủng thẳng đáp:

- Theo ý tiểu đệ thì trái lại nó có giá trị rất lớn. Tiểu đệ tưởng cần phái bàn luận cho ra lẽ. Theo chỗ tiểu đệ biết thêm vào những lời tường thuật của Bành huynh thì hiển nhiên Lục Minh Vũ không phái thực lòng yêu Tô Ngọc Quyên mà cũng không phái hãn chẳng còn mỹ nữ nào khác. Vì thế mà hãn phái đem Tô Ngọc Quyên đi kèm luôn thì tất phái có nguyên nhân trọng đại.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Đồng thời Lục Minh Vũ là một đứa giảo quyệt phi thường. Hãn muốn hạ sát Tô Ngọc Quyên lúc nào cũng được nên đã bố trí từ trước. Hãn cố ý thêm cho thị tội dâm loạn càng rõ.

Ngô Đình Hương hỏi:

- Theo ý kiến của Cao tiên sinh thì khi Lục Minh Vũ hạ thủ sát hại Tô Ngọc Quyên, hãn cần có lý do để tuyên bố với người Cái Bang. Có đúng thế không?

Cao Thanh Vân đáp:

- Đúng là như vậy. Nhưng tại sao hãn luôn luôn cho mụ kèm bên mình? Về điểm này tại hạ đoán vì thị là người của Ma Nữ kiếm phái. Khi vừa thấy Phùng Thúy Lam, một tay cao thủ khác ở Ma Nữ kiếm phái xuất hiện, hãn liền giết Tô Ngọc Quyên. Mục tiêu của hãn có thể chuyển sang Phùng Thúy Lam.

Ngô Đình Hương hần học hỏi:

- Tện ác ma này chuyên hại phụ nữ, chẳng hiểu Phùng Thúy Lam có xinh đẹp không? Phẫn hận cô đoan chính hay bại hoại?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tại hạ nhận biết cô khá rõ ràng vì có mối liên quan với cô. Chẳng những cô là người xinh đẹp mà lại là người chính phái. Nhưng cô nương đừng hiểu lầm mà tưởng hãn thêm khát mỹ sắc của Phùng Thúy Lam mà là vì một nguyên nhân khác quan trọng hơn nhiều.

Ngô Đình Hương và Bành Xuân Thâm thấy Cao Thanh Vân đi vào chuyện rất hứng thú nên không dám lên tiếng cắt đứt

chuyện của y.

Cao Thanh Vân nói tiếp:

- Ma Nữ kiếm phái có một thứ bảo vật đại khái chuyên để kiểm chế những tay cao thủ Cái Bang, lại đặc biệt bất lợi cho Lục Minh Vũ. Đó là thanh Tru Tiên diệu kiếm. Lục Minh Vũ muốn dùng cổ thuật để kiểm chế cho bằng được những nhân vật trọng yếu trong Ma Nữ kiếm phái là hẳn không lo gì nữa. Những nhân vật trọng yếu ở Ma Nữ kiếm phái thì trước kia là Tô Ngọc Quyên mà bây giờ là Phùng Thúy Lam, vì thế Tô Ngọc Quyên phải đi vào vòng đào thải.

Ngô Đình Hương và Bành Xuân Thâm tuy cũng đã hiểu vụ này, nhưng về những điểm khúc chiết phức tạp hãy còn

kém Bạch Nhật thích khách xa.

Cao Thanh Vân lại nói :

- Có điều bây giờ số phận Phùng Thúy Lam ra sao tại hạ cũng không rõ. Vì thế tại hạ chẳng thể kỳ vọng ở cô ta đối phó với Lục Minh Vũ thay mình. Bành huynh ! Xin Bành huynh truyền thụ phép kích thích huyết đạo cho tại hạ. Tại hạ phải lên đường ngay. Dĩ nhiên tại hạ phải sắp đặt một biện pháp khiến cho Diêu Văn Thái tướng Ngô cô nương đã chết rồi. Hẳn vẫn không hiểu chuyện Bành huynh, nên thấy Ngô cô nương chết là trở về ngay và không theo dõi dò la vụ này nữa

Bành Xuân Thâm liền đem thủ pháp kích thích huyết đạo để kháng cự cổ thuật truyền cho Cao Thanh Vân. Hẳn còn tạ

ơn hai ba lần và tỏ ra rất cảm kích.

Nên biết Cao Thanh Vân đã giúp hẳn hai việc : Một là bố trí cho hẳn cùng Ngô Đình Hương vĩnh viễn ở với nhau. Hai là không đem tông tích hẳn tiết lộ cho người Thần Câu môn hay.

Trước khi ăn cơm tối, Cao Thanh Vân đã hội kiến với Diêu Văn Thái.

Cao Thanh Vân nói :

- Về việc tôn phu nhân thế là xong rồi. Từ nay trở đi vĩnh viễn không còn ai gặp Ngô Đình Hương trên cõi đời này nữa...

Y lấy ra chiếc nhẫn Phỉ Thúy đưa cho Diêu Văn Thái:

- Chiếc nhẫn này bình nhật Ngô Đình Hương đeo luôn ở ngón tay, không lúc nào bỏ ra.

Diêu Văn Thái dĩ nhiên đã biết chiếc nhẫn đó. Hẳn đón lấy coi ra chiều rất thỏa mãn.

Diêu Văn Thái nói :

- Cao huynh đã chịu hạ thủ, đủ tỏ con tiện nhân kia thực tội đáng chết. Có thể tiểu đệ mới yên tâm, không đến nỗi phải hối hận. Còn việc thù lao Cao huynh...

Hắn vừa nói vừa ra mở tủ đứng kê ở áp tường lấy ra cái hộp sắt hình vuông, hai tay bưng đưa cho Cao Thanh Vân.

Diêu Văn Thái nói tiếp :

- Trong này có hai trăm lạng hoàng kim gọi là để tỏ chút lòng thành mong Cao huynh thấu nạp. Ngoài ra Cao huynh muốn sai khiến việc gì, tề phái từ trên xuống dưới xin ứng hầu ngay, quyết chẳng chối từ.

Cao Thanh Vân trầm ngâm một hồi rồi đáp :

- Chúng ta đã thương nghị về điều kiện rồi là chỉ cần quý phái toàn lực giúp đỡ để thù lao. Như vậy xin Diêu huynh thu lấy hộp hoàng kim này, tại hạ không dám lãnh thọ.

Diêu Văn Thái ra chiều khẩn khoản nói :

- Nếu Cao huynh không có ý rẻ bỏ tiểu đệ thì xin thu lấy.

Cao Thanh Vân lắc đầu đáp :

- Hoàng kim đối với người đời thực là vật báu nhưng ở trong con mắt chúng ta nó chẳng đáng chi hết. Nếu quả Diêu huynh thực tình giúp đỡ tiểu đệ thì đây cũng là một biện pháp.

Diêu Văn Thái đặt hộp sắt xuống một bên. Hắn là chưởng môn một phái, duyệt lịch đã nhiều. Hắn hiểu không nên miễn cưỡng đối phương thu nhận hoàng kim mà chỉ giúp y là đủ.

Hắn liền hỏi :

- Cao huynh có điều gì kêu tại hạ giúp sức ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Tiểu di tử của Diêu huynh là Tần Nhi cô nương được trời phú cho nữ sắc xinh đẹp, tiểu đệ muốn mượn y để dùng một phen.

Diêu Văn Thái tuy không đến nỗi sa sầm nét mặt, nhưng cũng biến sắc nói :

- Cao huynh đừng nói giỡn.

Cao Thanh Vân nghiêm trang đáp :

- Không phái tiểu đệ nói giỡn mà thực tình muốn mượn nhan sắc của Tần Nhi cô nương để cảm dỗ ma vương vào cạm bẫy.

Diêu Văn Thái hiểu ngay hỏi lại :

- Ủa! Phái chẳng Cao huynh muốn nói tới Lục Minh Vũ ?

Cao Thanh Vân gật đầu đáp :

- Lục Minh Vũ thủ đoạn cao cường, tâm kế sâu xa. Muốn lột mặt nạ của hắn không phái là chuyện dễ. Vậy mà nói đến việc đem nữ sắc dụ hắn mới nghe thật chẳng thông chút nào...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nếu chỉ bàn về nhan sắc thì trong võ lâm cũng có mấy vị cô nương cực kỳ xinh đẹp. Đáng tiếc Lục Minh Vũ đều đã quen biết, và các cô đó đều là người võ lâm, nguyên một điểm này đã đủ khiến cho Lục Minh Vũ không chịu mắc lừa.

- Cao huynh nói vậy thì ra Tần Nhi không biết võ công mà cái đó lại là điểm quan trọng hay sao ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Đúng thế !

Điều Văn Thái hỏi :

- Tần Nhi không hiểu võ công là chẳng có năng lực để tự vệ, mà chúng ta dùng y làm mối, há chẳng nguy hiểm lắm ư?

Cao Thanh Vân đáp :

- Một khi chúng ta đã bố trí cạm bẫy thì chẳng có chi nguy hiểm nữa.

Điều Văn Thái ngẫm nghĩ một lúc cảm thấy Cao Thanh Vân nói đúng lý. Tuy không ai dám chắc vô sự cả trăm phần trăm, có điều nếu Tần Nhi không tiết lộ thân thế thì dù Lục Minh Vũ có nóng nãy đến đâu cũng không sát hại cô.

Hắn liền gật đầu nói :

- Trước nay Tần Nhi vẫn nghe lời tiểu đệ. Nếu Cao huynh tin được tiểu đệ thì thương lượng kỹ càng về cạm bẫy này có hại gì không ?

Cao Thanh Vân đã muốn nhờ vào lực lượng của đối phương thì chẳng thể không thương nghị với hắn được.

Hai người bàn bạc cho đến lúc lên đèn mới kết thúc.

Cao Thanh Vân đứng dậy nói :

- Tiểu đệ xin tạm thời cáo biệt đến Hội Tân lâu trước coi xem Lục Minh Vũ có cử động gì. Và lại tình hình Âu Dương cô nương hiện giờ không hiểu ra sao.

Điều Văn Thái nói :

- Tiểu đệ đã tiếp được báo cáo thì Âu Dương cô nương sau khi ăn cơm trưa vẫn ở chung với Phong Hoả song kiếm phái Võ Dương. Cả hành tung của Lục Minh Vũ cũng điều tra được rõ ràng, hắn vẫn ở với bọn cao thủ Cái Bang và không ngớt chờ tin báo cáo của thủ hạ về mọi việc.

Cao Thanh Vân nói :

- Xem chừng dường như hắn chuẩn bị đối phó với một việc gì trọng đại.

Điều Văn Thái nói :

- đúng thế ! Người tậ phái đã dùng toàn lực đi điều tra những nguồn tin trọng yếu khắp thành Lạc Dương.

Cao Thanh Vân cảm thấy hứng thú liền hỏi :

- Những tin tức về việc gì ?

Điều Văn Thái đáp :

- Phần nhiều là tin báo cáo về việc ngoài hai chục môn phái đang bí mật thương nghị thành một khối liên danh. Lý do cuộc liên danh của bọn họ là để đi đến cuộc hội nghị thượng đỉnh võ lâm, chấn chỉnh lại chuyện chín môn phái lớn.

Cao Thanh Vân “ồ” lên một tiếng rồi nói:

- Nhiều môn phái võ lâm muốn được liệt vào hàng Cửu đại môn phái đó quả là một việc lớn.

Diêu Văn Thái hỏi:

- Việc trọng đại như vậy mà sao tin tức lại loan truyền khắp hành Lạc Dương dĩ nhiên Cao huynh cũng biết rồi... Hiện giờ các môn phái võ lâm khắp nơi trong toàn quốc cơ hồ đều có người đến Lạc Dương. Vì vậy mà tin tức này chẳng khác gì đã truyền đi khắp thiên hạ. Tiểu đệ thấy kỳ lạ ở chỗ những tin tức này chỉ là lập liên danh trong giai đoạn cuộc sơ bộ là một hành động thăm dò, nên giữ rất bí mật để tiến hành; mà sao người nào cũng biết?

Cao Thanh Vân đáp:

- Đã có hơn hai chục môn phái tham dự thì tiểu đệ thiết tưởng họ muốn giữ bí mật cũng khó lòng.

Diêu Văn Thái lắc đầu hỏi:

- Tệ phái tuy chẳng phái là danh môn đại phái, nhưng ở thành Lạc Dương, vẫn là địa chủ. Nếu quả họ lập thành một tổ chức liên danh thì sao lại không kể đến tệ phái, Cao huynh thử nghĩ coi như vậy có đúng không?

Cao Thanh Vân ngạc nhiên đáp:

- Té ra ban đầu Diêu huynh không biết gì hết.

Diêu Văn Thái nói:

- Vì lẽ đó, tiểu đệ cho đây là một tin phao đồn nên đã phái khá nhiều nhân thủ hết sức điều tra xem nguồn tin này từ đâu đưa đến. Bất luận vụ này phát triển ra sao thì hiện giờ cũng đã thấy nhiều nhân vật võ lâm đến đây rồi không chịu bỏ Lạc Dương. Ai ai cũng chờ tin tức thêm một bước. Đúng là họ muốn cử hành một cuộc hội nghị rộng lớn trong võ lâm.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Tiểu đệ không nghĩ ra là tin phao đồn này có lợi cho ai?

Diêu Văn Thái đáp:

- Đúng thế! Những gia phái đáng liệt vào hàng Cửu đại môn phái hiện đang bị chín môn phái lớn hoài nghi và thù nghịch, không chừng họ đã ngầm ngầm tàn hại nhau, như thế là đối phương thực lực bị giảm sút. Còn những môn phái không đủ tư cách thì đối với cuộc đại hội võ lâm này hiển nhiên cũng chẳng được lợi gì.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Điều huynh nói vậy thì chỉ trong vài ngày nữa là cao thủ các phái trong thiên hạ đều đến tụ hội ở Lạc Dương cả ư?

Điều Văn Thái đáp:

- Cái đó không còn nghi ngờ gì nữa. Lạc Dương sẽ trở nên một thành thị có nhiều cao thủ nhất trong lịch sử võ lâm, nhưng trường hợp này lại rất lợi cho kế hoạch của Cao huynh vừa đề xướng.

Cao Thanh Vân nói:

- Điều huynh nói phải đó.

Y đứng dậy cáo từ, ra ngoài đường bên ngõ chừng không có người nào khả nghi chú ý đến mình, liền đến thẳng Hội Tân lâu.

Tuy Cao Thanh Vân hành động theo kế hoạch đã dự định mà lòng y mỗi lúc một cảm thấy thêm phần hoang mang xao xuyến.

Y hoang mang vì những biến chuyển về đại cuộc. Đầu tiên là việc mở đại hội võ lâm, nếu cái đó thành sự thực thì cục diện biến đổi khó mà lường trước được, hãy gạt bỏ chuyện các môn phái tranh cường ngấm ngấm hay rõ rệt, nguyên một việc môn hạ của Nhân ma ra đời mà là người được chân truyền của Nhân ma cũng đã lợi hại phi thường. Đồng thời còn lực lượng của Cực Lạc giáo làm cho tình thế trở nên cực kỳ phức tạp.

Nếu người đó lại tính nước hoành hành tàn ngược trong cuộc đại hội võ lâm mà lực lượng hẳn tương đương với Nhân ma thì có thể đánh bại hết các cao thủ võ lâm. Dĩ nhiên Cao Thanh Vân cũng không phải là đối thủ của hắn.

Nói rộng ra là vấn đề liên quan tới A Liệt, Cao Thanh Vân giúp đỡ chàng khiến chàng trốn tránh được cái vạ bầy môn phái truy sát. Nhưng bây giờ vấn đề này lại tái diễn, giả tử A Liệt luyện thân công thành tựu rồi thì chẳng những chàng không sợ bầy phái kia truy sát mà trái lại, nếu chàng muốn rửa mối hận môn phái bị tiêu diệt thì tình thế lại biến thành nghiêm trọng vô cùng.

Dù lực lượng của cá nhân A Liệt không thể nào hủy diệt được bầy môn phái lớn, nhưng gặp trường hợp bị thúc bách hay trong cơn phần nộ không chừng, chàng liền hiệp với con đường của Nhân Ma...

Cao Thanh Vân nghĩ lui nghĩ tới, bất luận theo tình thế toàn cuộc hoặc theo từng bộ phận thì hiện giờ bề nào cũng đã trở nên rất phức tạp.

Y cảm thấy mình bất lực không có cách nào kiềm chế được cục diện. Thêm chi theo nhận xét trước kia A Liệt là con người bản tính nhân từ giàu lòng nghĩa hiệp không hiểu có khổ biến thành sát tinh khủng khiếp.

Cao Thanh Vân đã không sao phỏng đoán được cục diện sắp tới dĩ nhiên đầu óc y phải hoang mang và trong lòng xao xuyến.

Cao Thanh Vân bước vào Hội Tân lâu, thoát tiên y ngó thấy Từ Phác ở dưới lầu đang ngồi ăn cơm với mấy người đồng đạo võ lâm.

Từ Phác vừa ngó thấy Cao Thanh Vân lập tức đứng lên tươi cười mời chào. Cao Thanh Vân biết là Từ Phác đã nhận được mệnh lệnh của Diêu Văn Thái nên hẳn mới có thái độ niềm nở như vậy.

Từ Phác chạy ra nói :

- Phạm huynh! Chung ta qua bên kia ngồi.

Cao Thanh Vân chấp tay tạ ơn và khẽ hỏi rất mau :

- Lục Minh Vũ đến chưa ?

Từ Phác đáp :

- Chưa thấy hẳn đến.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Trên lầu có những ai ?

Từ Phác đáp :

- Mấy người phái Võ Dương, trong đó có cả Âu Dương Tinh. Bọn Bùi phu nhân và Phàn Phiếm cũng đến cả rồi. Ngoài ra còn một số người khác.

Cao Thanh Vân cất cao giọng hơn nói mấy câu xã giao rồi lên lầu.

Y vừa mới tới cửa lầu đã nghe tiếng Âu Dương Tinh cười nói ở trong gian phòng lịch sự vọng ra. Y toan tiến vào nhưng đột nhiên lại dừng bước và cảm thấy có cặp mắt đang ngó mình chòng chọc mà y chưa hiểu cặp mắt đó từ phương nào nhìn tới, y chỉ mường tượng trong cảm giác mà thôi.

Nguyên Cao Thanh Vân đã nhiều năm khổ công huấn luyện một thứ cảm giác đặc biệt. Cũng vì y có cảm ứng lực đặc biệt hơn người mà tránh khỏi rất nhiều tai nạn.

Cao Thanh Vân từ từ quay đầu nhìn quanh rồi nhận định cặp mắt kia hiện đang ở chỗ ẩn bí. Y liền xoay mình bước đi, kiên quyết đến thẳng cửa một trong mấy gian phòng lịch sự thò tay ra vén rèm.

Quả nhiên trong phòng này có đôi mắt rất sắc bén đang nhìn vào mặt y.

Cao Thanh Vân ngó thấy trong phòng này có hai người ngồi.

Hai người này đều là lão già lối sáu chục tuổi. Một lão mặc áo đen một lão mặc áo trắng. Người chú ý nhìn y là lão già áo đen.

Coi tư thế an tọa của hai lão cùng ánh mắt sắc bén hiển nhiên cả hai đều là những người tinh thông võ nghệ, nội lực rất tinh thâm. Cao Thanh Vân chấp tay nói :

- Tại hạ xin chào hai lão trượng.

Lão áo trắng chỉ gật đầu đáp lễ. Còn lão áo đen đứng dậy chấp tay hỏi :

- Tráng sĩ có điều chỉ dạy bảo ?

Cao Thanh Vân hỏi lại :

- Xin tha thứ cho tại hạ đường đột hỏi câu này : tại sao lão trượng lại chú ý nhìn những người bước lên lầu.

Câu hỏi trắng trợn của Cao Thanh Vân quả ra ngoài sự tiên liệu của đối phương. Lão áo đen không khỏi sửng sốt, lộ vẻ suy nghĩ.

Lão cũng là tay đao để, ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi lại :

- Câu hỏi của tráng sĩ hay lắm ! Có điều lão phu không hiểu tại sao tráng sĩ bị người ta chú ý nhìn lại coi là việc quan trọng ?

Tuy lao hỏi câu này cũng hóc búa, nhưng sự thực lão đã thú nhận có hành động nhìn người khác chăm chặp.

Cao Thanh Vân đáp :

- Vì tại hạ ở vào tình thế nguy hiểm, lúc nào cũng có thể bị người ám toán nên phải thận trọng từng bước.

Vietkiem.com